

HET (bijna) VERGETEN STATEMENT

Ivo Weyel betoogt: draag je *manchetknopen* met gepaste trots.

HVraag een man naar z'n manchetknopen en hij kijkt je hologig aan. Waren dat niet die dingen die ik op mijn bruiloft droeg, tig jaar geleden? Die moeten nog ergens liggen, *god knows where*. Dan weet je al hoe laat het is. Dan zijn het van die rechthoekige zilveren – of, op z'n best – vergulde exemplaren, voorzien van een ribbeltje of anderszins fantasieloos mechanisch gestanst patroon. Als we nog langer doorgaan met de veronachtzaming van dit toch zo fraaie mannenattribuut, vergaat het hem over een generatie als de typemachine, langspeelplaat en telegram. Wat is dat, pap, een manchetknoop?

Maar er gloort hoop. H&M verkoopt zowaar sinds kort overhemden met *French cuffs*, van die dubbele manchetten zonder knoopjes. Daar moet een manchetknoop doorheen. Maar waar koop je tegenwoordig nog een fraai exemplaar?

Even snel door de geschiedenis: mannen dragen al sinds de vijfde eeuw voor Christus hemden om het vege lijf te beschermen tegen de ruwe stoffen van de bovenkleding. Rond nek en pols werden die gesloten met een touw. Zelfs ten tijde van de zich van boven tot onder met juwelen behangende Lodewijk XIV was er nog geen sprake van een manchetknoop (al waren de touwen wel vervangen door zijden linten). Pas aan het einde van de acht-

Zo horen manchetknopen te zijn: uniek en mooi. Beter één dure dan tien goedkope.

tiende eeuw verscheen de manchetknoop in de vorm die we nu kennen. De eerste afbeelding dateert uit 1754: op een schilderij van Sir Joshua Reynolds draagt Lord George Greville, Earl of Warwick, een paar gouden exemplaren.

Je kunt veel van de manchetknoop zeggen (verwijfd, overbodig, ijdel, protserig), maar hij is altijd met zijn tijd meegegaan. Sterker, hij geeft als geen ander mannelijk accessoire de tijdgeest aan. Er hoefde maar iets te gebeuren in de wereld, of het werd vertaald in de manchetknoop. Toen het graf van Toetanchamon werd gevonden, waren het een en al Egyptische afbeeldingen die men droeg, en toen Freud een boek-

je opendeed over seks en de vrouw, waren de vunjige naakte dames in erotische standjes niet van de lucht aan de mannenpols. Toen koningin Victoria keizerin van India werd, waren Indiase juwelen de rigueur. En zie hoe de geschiedenis een loopje met ons neemt: elke keer als vrouwen een emancipatoir statement wilden maken (of het nu de Suffragettes waren, Marlene Dietrich in haar mannenoutfit of de powerdames uit de jaren negentig die glazen plafonds te lijf gingen), grepen ze naar de manchetknoop.

Prakash zit in kleermakerszit voor zijn werkbank, niet meer dan een oude houten plank met een scheefhangende la. Links in de hoek van het kamertje hangt opa op een stapel kussens, met jengelend kleinkind op schoot. Kleinkind 2 leunt tegen de smalle deur. Prakash' vrouw brengt onafgebroken hapjes en sterke koffie. Een krakend schurende fan probeert wat koelte te brengen in het snikhete kamertje. Buiten, voor het raam, schijft een heilige koe zijn heilige stront. Daarna likt hij uitbundig mijn rundleren schoenen die ik bij binnenkomst uit heb gedaan. Hij herkent zeker een soortgenoot. Overal liggen robijnen, opalen, saffieren, amethyst, jade, lapis lazuli, een schat aan edelstenen. Prakash polijst ze met engelengeduld tot ze perfect rond zijn als een halve maan, placeert ze op gouden en zilveren staafjes en langzaam zie ik

'Ik wil niet dat mijn kinderen bang voor me zijn.'
- Mark Wahlberg >> pag 108

ze veranderen in prachtige manchetknopen.

Prakash is een van de beste stenenzetters van Jaipur, en dat wil wat zeggen, want het Indiaase Jaipur wordt de juwelenhoofdstad van de wereld genoemd. Een feest van vakmanschap. Hij maakt de manchetknopen in opdracht van de Nederlandse ondernemer Pieter Kuijpers, die zelf nergens mooie manchetknopen kon vinden en besloot ze zelf te ontwerpen en te laten fabriceren. De stenen gaan door zijn handen. Die wel, die niet. Ook zijn schoeisel krijgt een beurt van de koe. We keren later op kousenvoeten huiswaarts.

Zo horen manchetknopen te zijn: uniek en mooi. Beter één dure dan tien goedkope. Geen non-descripte plaatjes, geen weggoedingen van wankele makelij. Geen stomme metalen corporate krijger-tjes met het NS-logo erop, zoals NS-president-directeur Timo Huges ze draagt. (Daarvoor werkte hij bij Flora Holland; droeg hij toen soms blikken tulpjes?).

Mijn tips zijn deze:

Kies voor vakwerk en uniciteit. Die combinatie vind je alleen in ambachtelijk in eigen atelier gemaakte exemplaren, of bij vintage en antieke stukken. Rik van Rixel maakt simpele maar chique,

in eenvoudig zandlopermodel, waar uren werk in zit – smelten, schaven, polijsten. Hij vat ook antieke munten (VOC, of met de kop van Alexander de Grote erop) in een gouden kast, alles op maat, naar wens van de klant. Net als bij goudsmit Wiewel, waar je zelf de stenen en vormen kunt uitzoeken. Ze hebben gif-groene peridot kikkers gevat in roodgoud, octopussen die zich rond een parel kronkelen.

Of kies voor vintage en antiek, want ook dan heb je gegaran-

Voor meer informatie over de genoemde manchetknopen:
ddincs.com
wiewelgoudsmeden.nl
lyppens.nl
adin.be
1stdibs.com

deerd iets wat niemand anders heeft. De mooiste daten uit hoogbloeiperiodes als de Victoriaanse jaren, belle époque, jugendstil en art deco.

Zorg voor manchetten die strak om de pols sluiten, enkel of dubbel, dat is om het even.

Doe niet als Jeroen Pauw, die zijn manchetten quasi nonchalant open laat hangen; die trend hebben we nu wel gehad.

Never ever douw ze door manchetten waar ook nog een gewoon knoopje aan vastzit, zoals goedkopere overhemden nog weleens hebben.

Schroom niet persoonlijke items erin te laten verwerken. Melktandjes van de kleine Johannes? Cameeën uit grootmoeders oorbellens? De beroemde juwelenmaker Fulco di Verdura (die onder meer voor Chanel werkte) vatte ooit zijn eigen galstenen in goud.

Voor gevorderden: doe als Jean Cocteau, die de onderste twee knoopjes van zijn jasje open liet en de mouwen terugvouwde, opdat de manchetknopen beter zichtbaar waren.

Ivo Weyel is al bijna 25 jaar Esquire's stijlgekweten.

Wat we kunnen leren van *Cosmopolitan* deze maand

• Je komt uit de douche en er is verder niemand thuis, dus waarom zou je kleding aandoen? O, en dan kun je ook best even een kop thee zetten, 'm op de bank opdrinken en even tv kijken. Terwijl je naakt bent, dat kan gewoon.'

• Je kruipt achter je laptop en zoekt het Facebookprofiel van een ex op. Goh, heeft hij een nieuwe vriendin? Hoe ziet ze eruit? O, beste knap eigenlijk. Wat irritant. #Stalker.'

• Je staat als mondige vrouw in feite al met 2-0 achter, omdat mannen je zelden serieus nemen en vrouwen jaloers zijn. Die projecteren hun eigen onzekerheid op jou.'

• 'Vrouwen hebben er een handje van om te veel

mensen belangrijk te maken. Hun schoonmoeder, de buurvrouw, een oude vriendin. Stop hiermee en besef je dat je niet iedereen te vriend kunt houden.'

• 'Suffe oneliners zijn passé. Upgrade nu je versier-skills met de no-liner. Zo krijg je zijn aandacht zonder ook maar een lettergreep te gebruiken. Op weg naar de bar stoot je hem per ongeluk even aan. Niet weggijken, maar houd oogcontact en lach. Waarom het werkt? We zijn zo gewend om oogcontact met vreemden te vermijden dat een opzettelijke sexy blik een duidelijke uitnodiging is.'

• 'Hij laat je lachen, hij laat je smachten – en dan heeft hij ook nog eens drie zwemdipoma's en

geen gaatjes. Elke keer dat je hem ziet, beginnen je eierstokken spontaan te *terwen*. Hij zou toch moeten weten hoe seks werkt? Misschien, maar jij bent verantwoordelijk voor je eigen genot. Hij is helaas geen helderziende.'

• '16 procent van de mannen zegt de meeste beslissingen te maken binnen de relatie. Bij de andere 84 procent is het de vrouw die *in charge* is.'

